

מאורות אל העבר

יב אלול תקפ"ז | 12/08/1827

דיוקנו של רבי שמחה בונים, צילום: הוצאת ספרים
אברהם חצרוני, (ויקפדיה, נחלת הכלל)

ר' שמחה הכהן בונים מפשיסחא

דרכה של החסידות העממית נראתה כבר כסלולה. המודל שסללו תלמידיו של הבעל שם טוב היה ברור: עממיות, שמחה, צדיק המהווה אוזן קשבת להמונים בגשמיות וברוחניות. בחצרו של החוזה מלובלין החלו מנשבות רוחות שביקשו דרך שונה. "היהודי הקדוש" מפשיסחא, ובעיקר תלמידו, הרב שמחה בונים, (יליד 1767) שנפטר בי"ב באלול תקפ"ז (12.8.1827) דרשו התמודדות רוחנית שתאתגר את האדם ותדרוש ממנו עמל ויגיעה ולא רק שמחה ונחמה. ר' שמחה, בעל השכלה כללית רחבה ורוקח במקצועו הראשון, חנך את תלמידיו לדרישת אמת בלתי מתפשרת, ללמדנות, להתעמקות בספרי היסוד של האמונה היהודית ולעבודה מפרכת באיזון כוחות הנפש. מערערים רבים קמו על שיטת פשיסחא, וברגע האחרון לפני שנודו אנשיה מקהל החסידות, הסתיים "בחתונה הגדולה באוסטילה" ויכוח המוני בין אדמו"רי החסידות במתן לגיטימיות לדרך החדשה. ספריו של ר' שמחה הכהן, "קול שמחה" ו"קול מבשר", דמותו הייחודית, מפעלה הרוחני של רעייתו, רבקה, שעסקה בבחינת תלמידיו, והמשלים הרבים שהותיר אחריו היוו בסיס לשתיים מהתנועות החסידיות המפוארות שצמחו מקרב תלמידיו - קוצק וגור.

לאירועים נוספים בקרו אותנו:
history.orot.ac.il